

cao su mút. Mỗi lần đến với nàng, hẳn thường cho nàng ba ngàn kíp. Ba ngàn kíp trong cảnh gạo châu và củi quế, một đô la Mỹ trị giá trên ba trăm kíp, là món tiền không lấy gì làm nhiều, nhưng đối với một nhan sắc quá mùa, cũng đã quá nhiều.

Thiếu Cơ lại hết tiền. Món nữ trang cuối cùng, nàng đã đem bán, và sắp tiêu đến đồng kíp cuối cùng.

Gã chủ xun xoe :

— Đề tôi mời hẳn lên nhé.

Mỗi lần đi khách, nàng thường biểu gã chủ một phần ba. Tam thất, chế độ hoa hồng này còn nhẹ hơn tứ lục ở Sài gòn. Thấy nàng lặng thinh, gã chủ hí hửng toan xuống cầu thang, song Thiếu Cơ gọi giật lại :

— Thôi, đêm nay tôi mệt. Hẹn hẳn khi khác.

Giọng gã chủ đượm thất vọng :

— Mai hẳn đi rồi. Nửa tháng nữa mới quay lại. Em chịu khó một chút. Nghe nói em hết sạch tiền rồi . . .

Nàng gằn giọng :

— Hết tiền nhưng vẫn còn đủ trả tiền hút cho anh đêm nay. Phiền anh nói với hẳn là tôi không tiếp. Tôi không thích hẳn. Tôi ghét hẳn, anh biết chưa ?

Mắt nàng đỏ ngầu như pha máu. Sừng sốt, gã chủ dừng lại một giây, rồi thở dài bước nhẹ xuống, dường như sợ khách chơi trong nhà nghe tiếng.

Thiếu Cơ nằm xuống đệm, nước mắt ràn rụa. Ngọn đèn dầu lạc nhảy múa trước mắt nàng. Nàng nhớ lại thời xuân sắc huy hoàng, được vương tôn, công tử nghiêng đầu mời nàng trèo lên xe hơi

bóng loáng, dài ngoẵng, có tài xế mặc đồng phục, đội cát két trắng. Nàng nhớ lại những đêm nhảy suốt sáng bên đồng vỏ chai sâm banh dăm đá vụn.

Nàng nhớ nhất một đêm mưa sùi sụt, đêm đầu tiên nàng bước chân vào nghề thanh lâu. Hồi ấy, nàng không từng thiếu vì tiền bạc đến với nàng như nước chảy. Không hiểu sao nàng lại nhận lời một người đàn ông lạ mặt.

Có lẽ vì trời mưa đầy đường, phố xá Sài gòn buồn tênh, chưa đến nửa đêm mà đại lộ Lê Lợi vắng tanh, không thấy một ai. Khiêu vũ từ chấp (tối), Thiếu Cơ đã thắm mệt. Nàng cảm thấy mỗi mệt thì đúng hơn. Vì khách nhảy toàn là xe bò nặng chũu. Nàng chán nản trở về bàn thì gặp một thanh niên phục sức đúng đắn nhưng sang trọng, chứng tỏ đã du lịch nhiều và kiếm tiền cũng nhiều.

Thấy nàng, hẳn không đứng dậy, kéo ghế mời nàng như mọi người đàn ông lịch sự khác đối với đàn bà đẹp, phương chi nàng là hoa khôi của vũ trường. Hẳn vẫn gục đầu vào ly sâm banh thượng hạng, dường như không thấy, không nghe gì hết.

Mấy phút sau, hẳn ngừng lên, giọng ngang tàng :

— Em đẹp như bà tiên.

Quen với lối nói tán tỉnh hoa mỹ của đàn ông hào sặc, nàng nhún vai :

— Cám ơn.

Hẳn tợp thêm một ly rượu rồi nhìn thẳng vào mặt nàng :

— Trời mưa tầm tã, buồn ghê ! Tôi có một

cần phòng kin đáo, có âm thanh nổi, rượu huyết-ky, và hoa phong lan mới nở, mời em đến cho vui.

Thủ đoạn tán tỉnh này đối với nàng đã xưa như trái đất. Lần khác, nàng đã mắng xối xả. Hoặc nàng có thể tặng hẳn một cái tát cháy má về tội phạm thượng. Đột nhiên, máu trào lộng sôi sục trong người, nàng cười ròn rã :

— Anh muốn rủ tôi ư ?

Hắn bùng thông :

— Phải.

Nàng nói lợ lửng, không ngoài mục đích trên tức :

— Tôi đắt lắm, anh ạ.

Hắn thần nhiên rót rượu :

— Bao nhiêu ?

Nàng đưa ra một con số kếch sù đề tổng cô hẳn ra khỏi tiệm nhảy :

— 500.000 đồng.

Nàng định ninh hẳn sẽ há miệng, trợn mắt, rồi hoa chân múa tay trong sừng sốt. Trái lại, hắn vẫn giữ nét mặt bình thản, bình thản như nhà triệu phú mua hoa cho nhân tình nghe cô hàng hoa nơi thách. Một phút sau, hắn hỏi lại :

— Em đòi nửa triệu ?

— Vâng, đúng nửa triệu, không bớt một xu.

— Em nói đùa hay thật ?

Đĩ nhiên, ở Sài Gòn, không ai điên cuồng đến nỗi vứt nửa triệu bạc để mua vui trong chốc lát với vũ nữ, nên Thiệu Cơ gật đầu :

— Tôi không bao giờ nói đùa.

Người đàn ông kỳ dị đứng lên :

— Bằng lòng. Mời em ra xe với tôi.

Và đêm ấy, hẳn trả nàng nửa triệu bạc đúng lời hứa. Cầm gói bạc, nàng run run, cười khúc khích, nói cười nói :

Tiếc là chúng mình quen nhau hơi muộn.

Nàng không quan tâm đến lời hắn, Một tuần sau, nàng mới biết là hắn đã tự tử sau đêm gặp nàng. Hắn gom góp tiền nong được hơn triệu bạc, định tiêu hết một đêm rồi lìa đời.

Tâm trạng của hắn gần giống như tâm trạng của nàng đêm nay. Nàng chỉ cần hưởng lạc với Văn Bình trong phút chốc, rồi lát nữa, hoặc sáng mai chết không buồn tiếc.

Thở dài, nàng vờ lấy đọc tàu.

Hút một hơi gần hai chục điếu, nàng nằm ngửa, chân duỗi ra, mắt lim dim nhìn lên trần nhà ám khói. Nàng quên hết quá khứ. Nàng quên hết thực tại. Nàng có cảm giác lâng lâng được bay trên đám mây trắng toát vang lừng nhã nhạc.

Trong cơn say thuốc mê, nàng không để ý đến rèm cửa được vén lên, rồi một bóng người lom khom bước vào, ngồi xuống bên nàng.

Giật mình tỉnh dậy, thấy người lạ ngồi bên, tưởng lão tây già hiệu sắc, nàng gật :

— Đêm nay, tôi mệt, anh tìm cô khác.

Nàng định nói thêm cho bõ ghét, song bỗng nín bặt. Người lạ không phải lão tây già triệu phú.

Hắn mặc sơ mi ngắn màu lục, tay chân thô tháp, ngực hở, để lộ cái đầu lâu và hai xương tréo xam mực xanh.

Hắn trạc bốn mươi, mắt to mắt nhỏ, lông mày sêu róm, mũi hếch, miệng mím chặt như sợ gió thổi vào hàm răng khắp khềnh. Thiệu Cơ định kêu

lên, song bàn tay lỏng lả của người đàn ông đã chẹn họng nàng. Rồi gằn giọng :

— Máy là một tiếng, tao bóp cổ chết.

Mắt Thiệu Cơ tròn tròn trong sự sợ hãi vô biên. Lát sau, hoàn hồn nàng mới lắp bắp :

— Ông... ông... đến giết tôi phải không ?

Hắn cười nho nhỏ :

— Không, em đừng sợ.

— Vậy anh vào đây làm gì ?

— Yêu cầu cô em nói một đôi lời. Nếu cô em không khai, bắt buộc tôi phải hạ thủ.

Thiệu Cơ đã lấy lại vẻ bình tĩnh và gan lì cố hữu. Nàng nói :

— Tôi là lên là lão chủ vào ngay.

— Vô ích. Hắn đã bị tôi trói công queo và nhét giẻ vào miệng.

— Anh còn quên khách hút nữa.

—Ồ, bọn xo vai, rút cổ ấy đếm xia làm gì. Mỗi đứa tôi chỉ cho một búng. Thôi, cô em đừng kiểem có hoãn binh nữa. Thằng vệ sĩ đẹp trai của cô em đã ngủ say tại Settha Palace, không ai đến cứu đâu. Bết điều thì khai đi.

Trong giây phút, Thiệu Cơ đã phăng ra sự thật ghê gớm. Nhân viên của Simun đến đây để hạ sát nàng. Tuy nhiên, nàng không sợ cho nàng bằng sợ cho Văn Bình. Ruột gan nàng bỗng nóng như lửa đốt.

Nàng hỏi hắn :

— Khai gì ?

Hắn trề môi :

— Ha, ha, có em ngoan lắm. Mila hấp hối bao lâu ?

Thiệu Cơ giật mình. Tại sao hắn muốn biết Mila hấp hối bao lâu ? Vốn thông minh, nàng hiểu ngay. Người lạ tìm cách đánh lừa nàng... Nàng sợ nhớ lời trăn trối của Mila... ba... tám... ba... tám... Simun cần biết rõ Mila bị hạ sát chết tức khắc hay còn hấp hối vì hắn sợ nàng trăn trối với Văn Bình.

Thiệu Cơ hèn đáp một cách khôn ngoan :

— Lúc tôi vào, Mila đã chết.

Người lạ cười hềnh hếch :

— Thế à ? Có em làm việc với ông Hoàng lâu chưa ?

Nàng trở mắt :

— Ông Hoàng nào ?

— Thôi, ông nội, đừng ốm ở nữa. Tao đã biết hết. Tao vốn ghét bọn gái giả vờ. Máy không quen ông Hoàng khác nào nói rằng máy chưa ngủ với đàn ông... Hà, hà, nói thật đi con.

Gã đàn ông bắt đầu giở giọng đều đặn. Thật ra, Thiệu Cơ chỉ quen Văn Bình, chưa từng quen ông Hoàng. Nàng không biết ông Hoàng là ai, mặc dầu vẫn nghe tiếng.

Thấy nàng im lặng, hắn bèn đổi giọng ôn tồn :

— Chắc có em cũng không quen một người đàn ông tên là Văn Bình.

Nàng nhún vai :

— Văn Bình là bạn thân của tôi.

— Vậy cô em là nhân viên của ông Hoàng. Có em đã báo cáo với Sài Gòn những gì ?

— Tôi không hiểu anh định nói gì.

Một cái tát chày bồng giáng vào mặt nàng, kèm theo lời hăm dọa cực cần :

— Đùng giá vờ . . . Tao sẽ bắn nát xác.

Thiếu Cơ trả đũa :

— Mày bắn đi . . . Đàn ông to xác như mày mà phải dùng súng mới uy hiếp nổi phụ nữ ốm yếu.

Gã đàn ông dấm vào mặt nàng, máu mũi tuôn như suối. Nàng cắn răng chịu đau, không một lời van vãn. Trong giới thanh lâu, nàng đã nổi tiếng ngang tàng. Nhiều lần, nàng dám đánh nhau với khách chơi, và nàng đã học được những ngón đòn bí hiểm khiến đàn ông khiếp đảm. Nàng thân nhiên nhún người lạ, nửa mặt bị tìm bằm. Gã đàn ông bồi thêm trái dấm thứ hai, Thiếu Cơ cầm dục tẩu gạt. Hấn xộc tay định bóp cổ, nàng ôm lẩn cầu, xé, cắn.

Gã đàn ông hích cùi tay vào ngực nàng. Thiếu Cơ hự một tiếng, hai mắt nở dom đóm, tìm như ngừng đập, song nhất định không nhả người lạ. Nàng ngoạm vào vai hắn, mười móng tay nhọn hoắt cắm trên cổ và thái dương, máu chảy ròng ròng. Gã đàn ông vùng vẫy, dùng dục thủ hạ nàng.

Bị đánh vào yếu huyệt, Thiếu Cơ lịm đi. Gã đàn ông vớ dục tẩu phang lấy phang dẽ vào mặt nàng cho đến khi nát như. Máu chảy chan hòa trên dẽm. Thiếu Cơ lạng lẽ lia trần bên ngọn đèn dầu lạc. Nàng không chịu khai. Nàng không thêm rên la.

Biết Thiếu Cơ đã chết, gã đàn ông lão đảo đứng dậy, nhìn đồng thịt nhầy nhựa trên sàn gác, nhỏ rãi nước bọt, rồi khệnh khạng xuống cầu thang. Dân ghềnh vẫn kéo ro ro êm tai và nướng thuốc thơm ngát, dường như không quan tâm đến sự việc xảy ra.

V

Miệng hùm nọc rắn

Trong khi Thiếu Cơ thờ hơi cuối cùng tại Chợ Chiều, Văn Bình ngồi hút thuốc Salem và uống rượu huyết ky một mình trong khách sạn Settha Palace.

Như thường lệ, chàng tắt hết đèn, ngồi yên trong tối để suy nghĩ. Tuy nhiên, ruột gan chàng nóng như lửa đốt. Chàng có cảm tưởng là khí trời pha trộn chất độc đang len dần vào cơ thể chàng.

Chàng bâng khuâng vớ chai rượu sâm Cao ly để trên bàn, lắc cho đều, rồi rót vào ly. Song chàng chỉ cầm ly rượu mà không uống. Đột nhiên chàng liên tưởng đến Sim Leng. Viên thiếu tá an ninh Lào thiệt mạng vì uống rượu pha thuốc độc. Địch có thể tái diễn tấn trò đầu độc với chàng.

Trong mọi cái chết, ghê tởm nhất là chết vì độc dược. Nạn nhân nằm co quắp, mặt xám ngoét, máu ứa ra miệng, và mũi, lưỡi dài ngoẵng thè ra ngoài và cứng đét, hai mắt mở trừng trừng. . .

Văn Bình nhún vai đẩy ly rượu sâm ra khỏi tầm tay, rồi khui chai rượu huyết-ky đệt cất trong tủ áo.

Chợt chàng nghe ai cào nhẹ vào cánh cửa. Chàng đứng dậy : soẹt một tiếng, một tập giấy được luồn qua khe cửa vào phòng. Chàng mỉm cười : đó là tài liệu của Sulivông, chỉ huy tinh báo Lào,

người đến gặp chàng ngay sau khi chàng đặt chân xuống Vạn tượng.

Sulivông đã y hẹn. Tập giấy chàng cầm trong tay là những bản báo cáo của công an và luật y về vụ thiếu tá Sim Leng bị đầu độc. Văn Bình vặn đèn trên bàn đêm.

Dưới ánh sáng mờ mờ, chàng khựng người khi thấy tấm hình Sim Leng. Đàn ông Lào đẹp trai đến như Sim Leng là cùng : đẹp từ thân hình lực sĩ, bắp thịt nổi cuộn cuộn, đẹp tới cái miệng dĩ thõa và đôi mắt vươn vọt như thu hồn đàn bà.

Hồ sơ Sim Leng không chứa chi tiết nào lạ. Hầu hết chàng đã được đọc ở Sài gòn. Đại khái Sim là kẻ ăn chơi bừa bãi, tiền tiêu không cần đếm, nhân tình thay đổi như áo lót mình. Bản kết luận của công an điều tra chỉ gồm giòng chữ ngắn ngủi :

— Chưa tìm ra manh mối.

Văn Bình nhún vai, cười một cách bí mật. Chàng làm bầm :

— Hừ, chưa tìm ra manh mối !

Lặng lẽ, chàng mặc quần áo. Lấy ra chiếc sơ mi trắng còn nguyên nếp, chàng lại ném vào va li, chiếc va li màu xanh nhạt mà ban Kỹ thuật đã chế tạo riêng cho chàng gồm hai đáy, bên trên dựng hành lý, bên dưới chứa dụng cụ hành nghề gián điệp.

Chàng đeo khẩu SM (1) 9 ly vào nách, trong cái bao bằng da trù đánh vết ni trơn như mỡ. Khi làm sự, chàng chỉ dụng nhẹ vào là khẩu súng tuột

(1) Hi-Standard Olympic Citation, của Mỹ, bắn bằng bi đạn 10 viên.

khỏi vỏ, rơi gọn trong lòng bàn tay, sẵn sàng nhả đạn. Chàng soát lại đôi giày bằng da lộn mà Nguyễn Hương biếu chàng. Với bề ngoài hiền lành, nó lại là vỏ khí nguy hiểm, để bằng chì, mũi gắn kim sắt nhọn hoắt, khi phóng chân sẽ đâm vào người địch thủ không khác lưỡi dao.

Văn Bình uống cạn chai huyết-ky, rồi khóa trái cửa, lững thững xuống nhà. Nhân viên lễ quán Settha Palace đã đi ngủ hết, quầy tiếp tân vắng tanh, cánh cửa gỗ sộ ra đường đã đóng. Một nhân viên mặc đồng phục đưa tay che miệng ngáp khi thấy chàng xuống. Hắn hỏi chàng bằng tiếng Pháp :

— Thưa, ông không ngủ ?

Văn Bình cười nụ :

— Nếu ngủ, tôi đã ở trong phòng, không có mặt ở đây.

Nhân viên khách sạn hạ thấp giọng :

— Thưa, nếu ông khó ngủ tôi xin mạn phép...

Hắn bỏ lững câu nói một cách ý nhị. Lễ quán Settha Palace được liệt vào loại thượng lưu ở Vạn tượng, trên nguyên tắc không cho phép gái chơi hành nghề, cũng như không đưa gái cho khách. Song đó là nguyên tắc do ban giám đốc đề ra. Ai lao là một trong những quốc gia trên thế giới mà nguyên tắc chỉ có giá trị lý thuyết.

Văn Bình lắc đầu :

— Cám ơn. Tôi muốn xuống phố.

Gã nhân viên cố vớt vát :

— Thưa, tôi quen một cô rất đẹp. Còn trẻ lắm.

Văn Bình lại lắc đầu :

— Không.

Tuy chàng cau có, gã nhân viên vẫn thông thay đổi sắc diện.

Hắn kéo ghế bành, giọng lễ độ :

— Xin ông ngồi đợi một lát, tôi ra ngoài gọi xăm lỗ.

Văn Bình dúi vào tay hắn một đô la Mỹ. Mặt hắn tươi hẳn như có phép quý thuật. Văn Bình ngồi xuống ghế, nhân nha cầm báo xem. Toàn là sách báo tuyên truyền do các sứ quán cộng sản gửi tới, cùng sách báo Pháp.

Tuy đọc báo, Văn Bình vẫn không quên liếc chung quanh.

Địch đã nhận diện được chàng. Chẳng bao lâu nữa, họ sẽ ra tay quyết liệt. Họ có thể núp trong bóng tối bắn xẻ vào người chàng. Đuổi theo hung thủ trong thành phố Vạn tượng không phải dễ vì dân chúng thờ ơ, lực lượng an ninh quá ít ỏi, sào buyệt bất khả xâm phạm lại nhiều.

Từ phút này, Văn Bình phải gia tăng thận trọng. Vì chàng bắt đầu áp dụng một chiến thuật quen thuộc nhưng vô cùng nguy hiểm : xuất đầu lộ diện. Chàng quyết ra mặt để bắt địch ra mặt theo. Cuộc chơi ử tử trở thành cuộc chạy đua voi kim đồng hồ. Chàng có cảm tưởng lần này phải đương đầu với một đối thủ ghê gớm, mà một tích tắc lơ hểnh có thể quật chàng tan xác.

Xăm lỗ vừa đậu trước cửa Văn Bình ném tờ tạp chí So viết xuống bàn, chồm rảo bước ra tam cấp, trèo lên xăm lỗ. Chạy được một quãng, xa phu hỏi chàng :

— Ông đi đâu ?

Văn Bình đáp, giọng lễ nhè như say rượu :

— Đi cầu cống được.

Xa phu không hỏi nữa. Trong bóng tối hắn nnech mép cười nham hiểm.

Gió mát gần sáng phe phẩy vào mặt Văn Bình. Qua biệt thự tối om có binh sĩ Pathét-Lào mặc đồ Việt cộng, đội mũ lưỡi dật là cây đứng gác—biệt thự của hoàng thân thân Cộng Souphanouvong— Văn Bình thấy thấp thoáng những ngọn đèn lấp háy của khu Chợ Mới.

Xe xăm lỗ chạy vào con đường đất đỏ sau ngôi chợ mới cất. Đây là một khu tối om, nhà cửa đóng kín, ngoại trừ những quán ỉu khát và thanh lâu.

Sau nửa đêm, ít ai dám lang thang vào khu này, nhất là từ khi xảy ra nạn chặn đường cướp của, giết người thường xuyên. Văn Bình ngồi nghiêng trên xe, thủ thế sẵn, đề có thể phản công chớp nhoáng. Chàng thuê xe xuống Chợ Mới không phải để giải sầu vì chàng ghét cái thú bệ rác, cặp kè với những ổ vi trùng hoa liễu xa lạ. Chàng khét tiếng trên toàn châu Á về bệnh mẹ gái, song vẫn khó tính trong sự lựa chọn và chỉ chạy theo những công trình tuyệt mỹ và thượng lưu đặc biệt.

Đường đi mỗi lúc một tối. Tiếng gió từ đầm rau muống đen sì bên đường thổi lại rào rào. Từ phía nam thành phố vọng tới những tiếng sùng sùng ròi rạc.

Đột nhiên, xa phu dừng lại.

Văn Bình dẫm chân vào sàn xe :

— Chạy đi.

Gã xa phu nhảy xuống quay mặt về phía Văn Bình. Và như tên bắn, hai bóng đen núp sẵn bên

đương vật đứng dậy, chĩa súng vào tâm tử, kềm theo tiếng quát dữ dội :

— Giơ tay lên.

Gã xa phu liền lành cũng rút ra khẩu súng còn to tướng.

Hắn dí miệng súng vào hông chàng, giọng gay gắt :

— Phiên ông bạn giơ tay lên, đừng trù trù nữa. Chúng tôi chờ ông bạn đã lâu.

Tên xa phu nói tiếng Việt trơn tru, không còn dùng tiếng Lào như trước nữa. Giọng nói của hắn tố cáo hẳn sinh trưởng ở vùng đồng chua nước mặn Bắc Việt.

Văn Bình nói :

— Á ông bạn không phải người Lào. Mà là đồng hương với tôi. Nếu tôi không lầm, ông bạn là người Thái bình.

Gã xa phu nhăn mặt :

— Đừng kéo dài thời giờ nữa. Phải, tôi là người Thái bình, còn anh là dân Hà đông.

Văn Bình giật mình. Đùng chàng là người Hà đông. Căn cước của chàng đã được ghi rõ trong thư khổ sở phản gián Hà nội. Điều này chứng tỏ đối thủ của chàng có liên lạc với Bắc Việt. Tên xa phu nhìn chàng cho tay lên đầu, bước xuống xe, đoạn nói :

— Không những tôi biết anh sinh trưởng ở Hà đông, tôi còn biết anh ở Khúc thủy nữa kia. Đùng không, anh bạn Tống văn Bình ?

Văn Bình cười nụ :

— Đùng. Thành thật khen ngợi anh.

Tên xa phu nói :

— Đã biết nhau rồi, xin anh tuân theo lệnh tôi. Vì khẩu súng này ngứa ngáy lắm, từ lâu chưa được xúc miệng. Nếu anh có cử chỉ khả nghi, nó sẽ tặng một viên đạn vào bắp chân. Vào bắp chân, anh nhớ chưa ? Vì chúng tôi chưa muốn giết anh. Nào, bây giờ trân trọng thỉnh anh vào tề xá, dùng chén rượu nhạt.

Văn Bình nhún vai :

— Hân hạnh. Tuy nhiên, tôi cần nói trước kẻo lát nữa mất lòng. Tôi vốn ghét rượu rở tiền. Muốn tôi chiêu cố phải có huyết-ky, và là huyết-ky thượng hảo hạng. Bằng không thì thôi. Các anh cho uống nước lã cũng được.

Gã xa phu cười hềnh hếch :

—Ồ, chúng tôi biết tài uống rượu của đại tá rồi. Đại tá uống hàng chục chai huyết-ky nguyên chất cũng không say.

Văn Bình dề môi :

— Tề ra các anh là tri kỷ của tôi. Nhưng đêm nay tôi bận lắm. Tôi chỉ ghé vào chơi một lát rồi phải về ngay. Người đẹp đang chờ tôi dưới xóm.

Bóng đen đi bên sáng giọng :

— Không phải lúc nói đùa.

Văn Bình phá lên cười.

Căn nhà gỗ phía trước mở hé cửa, ánh sáng đèn điện vàng ệch lọt ra ngoài.

Văn Bình được dẫn qua giãy bàn ghế bằng gỗ mộc xiêu vẹo, trước khi vào phòng trong, một căn phòng bày biện sang trọng, gần máy điều hòa khí hậu, khác hẳn bên ngoài nghèo túng và cũ kỹ.

Cửa được đóng lại đánh sầm. Hai người lúc nãy ngồi trên đi-văng, còn gã xa phu bắt chân chữ

ngồi trên ghế. Bàn học đã đầy thuốc. Búi thuốc thuốc lá.

Không đợi được mời. Văn Bình xuống miu phích xuống ghế đối diện với gã xa phu giả hiệu, rồi cho tay vào túi. Một tiếng quát chặn lại :

— Yêu cầu để tay trên bàn.

Văn Bình trở mắt ra vẻ sừng sốt :

— Trời ơi, tôi thêm thuốc lá mà các anh cam đoan ư ! Các anh phải biết tôi nghiện Salem. Các anh có thể giết tôi song không thể bắt tôi nhin hút.

Tiếng nói hơi nãy lại tiếp :

— Ở thì hút. Nhưng anh coi chừng. Lợi dụng hút thuốc mà rút súng thì toi mạng.

Gã xa phu chờ chàng rít hơi khói đầu tiên rồi đứng đĩnh :

— Nghe thiên hạ nói về anh đã lâu, tôi định nhìn anh là cáo già trong nghề. Ngờ đâu anh chỉ là nhân viên tầm thường. Kể có kinh nghiệm không đại gì ngụ tại Settha Palace, để rồi gần sáng trèo lên xam lồ dẫn xác tù tù đến miệng cạp.

Văn Bình không đáp. Chàng không muốn đối phương biết chàng có tình dẫn xác tù tù đến miệng cạp.

Gã xa phu lại nói :

— Kể ra giữa chúng tôi với anh không có điều gì thù oán. Tự anh gây ra trước. Tự anh nhận nhiệm vụ lên đây để phá rối chúng tôi.

— Tôi cũng không có điều gì thù oán các anh. Vì các anh dám vuốt râu hùm, ngang nhiên đánh cắp thùng đựng thuốc độc, nên ông Hoàng phải lên đây.

— Ái chà, anh em đây sẽ giết chúng tôi ư

— Không để điều đình với các anh.

Gã xa phu định nói, song hai người lạ ngồi trên đi vắng vừa đứng dậy một lượt. Một người đứng tuổi, râu quai nón, mắt cú vọ, tóc ngắn lồm chồm, khoát tay ra hiệu.

Có tiếng xe hơi tắt máy ngoài cửa.

Tên râu quai nón hất hàm :

— Mời bạn Văn Bình ra xe.

Chàng đi trước, ba người lặng lẽ ra theo. Trên con đường đất tối om, chàng thấy một chiếc Mercedes 220 SE kiểu mới sơn trắng, cửa kính lên kín, chắc bên trong có máy lạnh. Chàng suýt xoa :

— Chà, xe đẹp quá.

Gã xa phu đáp :

— Anh là thượng khách nên chúng tôi, mời anh ngự xe Mercedes cho êm.

Hơi mát trong xe làm Văn Bình dễ chịu. Chàng ngồi giữa hai cây thịt to lớn, hai tay chắp trên đùi, dáng điệu thản nhiên, như người đi hóng gió với bạn.

Gã xa phu hỏi bằng tiếng Lào :

— Bịt mắt hẳn lại không ?

Tên râu quai nón lắc đầu :

— Không.

Tại xế rú ga lái ra đường lớn.

Văn Bình đã tiên đoán được số phận mà địch sẽ dành cho chàng. Không cần bịt mắt có nghĩa là chúng không sợ bị mặt bị tiết lộ. Nghĩa là chúng sẽ giết chàng.

Liếc hai bên, chàng thấy tên nào cũng đặt tay vào thắt lưng, hờm sẵn súng. Tên râu quai nón ngồi cạnh tài xế, quay lại phía chàng, tia mắt sáng quắc.

Bỗng hẳn cất tiếng :

— Anh định lâu thoát phải không ? Vô ích. Cửa xe đã đóng chặt. Hơn nữa, anh phải giết chết hai nhân viên của tôi mới hông mở được cửa xe. Nhưng anh đừng quên vệ sĩ của tôi đều là võ sĩ quyền Anh, đủ sức đâm anh tan như bột. Rồi còn khẩu tiểu liên với ba băng đạn của tôi nữa.

Văn Bình nhún vai :

— Anh yên tâm. Tôi không thêm bỏ trốn.

Tên râu quai nón dề môi :

— Thiên hạ biết tiếng anh lâu rồi. Anh là kẻ hừ, một dảng, quàng một nẻo. Chẳng may anh tạn số nên sa vào tay tôi.

— Các anh định hạ thủ tôi ư ?

— Tôi không biết. Cái đó còn tùy thái độ của anh và tùy ông chủ. Nếu anh ngoan ngoãn, ông chủ sẽ xét lại.

— Còn như tôi từ chối.

— Chà, cả cố gắng chết đến dít còn cay. Lát nữa rồi anh xem.

Văn Bình ngồi im. Chàng đã biết được điều cần biết. Chàng có thể dùng độc thủ chớp nhoáng hạ hai tên ngồi bên băng cách vung tay, đánh vào cuống họng, đồng thời chặn miệng súng của tên râu quai nón trước khi khạc đạn. Dạng tiểu liên trong xe hơi là điều tối kỵ trong nghề gián điệp, cho nên chàng có thể chuyển bại thành thắng bằng cách phản công bất thần và nhậm lệ.

Song mục đích của chàng là vào tận hang sâu để gặp cộp chũa. Nên chàng giả vờ ngoan ngoãn, dựa lưng vào nệm xe êm ái, phóng tầm mắt nhìn ra hai bên đường.

— Những ngọn đèn cuối cùng của thủ đô Vạn tượng đã tắt. Xe hơi tiến ra ngoài ô. Tuy xe phóng

nhạnh, Văn Bình vẫn nghe rõ tiếng nước sông Cửu Long réo âm âm.

Kỷ niệm xa xưa bỗng vùng dậy trong trí chàng. Đêm ấy, trời tối như bưng, chàng cũng bị tổng lên xe hơi đen bít bùng, kẹt giữa hai cây súng cừ khôi trên bờ sông Cửu long. Chàng sa bẫy kẻ thù và bị dẫn đi thanh toán. Chàng chưa nghĩ ra mưu kế thoát súng, hạ sát địch thì dịp may ngàn vàng vụt tới.

Tài xế phóng hết tốc lực, tuột xe xuống ở gà sáu hoắm. Xe hơi quay đầu một vòng. Văn Bình chỉ cần biểu diễn tài mọn là hai nhân viên ưu tú của địch bị hạ đo ván trong chớp mắt. Và phát atemi siêu đẳng của chàng đã đưa tài xế sang thế giới bên kia, một tích tắc đồng hồ sau.

Đêm nay, chàng cũng bị nhốt giữa hai cây súng, song chàng cầu trời khẩn phật cho tài xế tỉnh ngủ không lọt vào ở gà. Nghĩ vậy, chàng bật lên cười.

Gã xa phu đập vào vai chàng :

— Không phải lúc anh cười.

Văn Bình nhỏ nước bọt vào tay hấn :

— Anh còn đụng vào vai tôi lần nữa thì tay anh bẻ nát.

Gã xa phu đang gầm gừ thì tên tài xế ồm ồm :

— Gần đến rồi. Lát nữa, cho nó bài học cũng chưa muộn.

Tài xế phóng khỏi Thát luông, rẽ vào con đường tối om và dừng xe trước một biệt thự cũng tối om và rộng mênh mông.

Tài xế bóp kèn, cồng sắt mở ra, chiếc Mercedes chạy vào trong giữa hai rặng cây lớn.

Qua hòn giả sơn, nước chảy róc rách, tài xế

quẹo vào ga-ra, bên trong đậu sẵn ba chiếc xe Mỹ dài ngoằng.

Tên râu quai nón mở cửa, giọng thân thiện :

— Mời quý khách xuống.

Bộ ba lùi lùi áp giải chàng lên nhà trên. Ngọn đèn ở cầu thang sau được bật lên, Văn Bình trèo thang gác, một cầu thang lót cẩm thạch mua từ bên Ý chỗ sang, màu sẫm nổi gân vàng, tương tự như cẩm thạch trong đại lộ quán Caravelle ở Sài Gòn. Từ mấy năm nay, nhiều nhà tỷ phú nhờ thời cuộc mọc lên như nấm ở Vạn tượng. Phần đông họ là chính khách tham nhũng hoặc gian thương có thể lực. Bởi vậy, Văn Bình không ngạc nhiên trước sự trần thiết lộng lẫy của tòa biệt thự.

Pên hành lang trên lầu cũng được bật sáng. Văn Bình nhận thấy đối phương hoạt động ngang nhiên, không cần che giấu ánh đèn, dường như Vạn tượng là thành phố của họ.

Văn Bình được dẫn vào một căn phòng lớn trang trí sang trọng theo kiểu Pháp. Tường đều lót gỗ ván nổi vân như mun, cửa sổ đóng kín, hai cái máy lạnh Westinghouse sơn xanh chạy dè dè.

Trong phòng có hai bộ xa lông khổng lồ đặt trên nhều tấm da hổ. Quanh phòng chỗ nào cũng có hoa tươi. Nào hoa hồng, hoa lê đơn, hoa thược dược, đủ thứ, đủ màu, cắm trong lọ pha lê màu trắng.

Tuy nhiên, cái làm Văn Bình sửng sốt trong giây phút là tủ rượu kê ở góc tường. Chàng đã thấy nhiều tủ rượu sang trọng, song lần đầu được thấy mọi thứ rượu quý nhất thế giới tập trung trong phòng khách của tư nhân.

Mắt chàng bắt đầu lưu loát ngắm vì trong số gần một trăm chai rượu bày thành hàng ngay ngắn, chàng vừa nhận ra một chai vang Château Lafitte-Rothschild 1806. Loại này trị giá 100 đô-la một chai trên thị trường lưu linh quốc tế, chỉ vua chúa mới dùng nổi. Bên cạnh là một chai Chartreuse 1878, rượu mùi nổi tiếng của Pháp, 50 đô-la. Kế tiếp là sâm banh Grande Fine Arbellot 1794, 150 đô-la.

Một người đàn ông đứng tuổi da nám nám đen, trán hói, mắt nhọn, râu mép mỏng dính, hàm răng thưa biều lộ tinh tinh nham hiểm, đeo kính cận thị dày cộm, ngồi chờ trong ghế bành nhung màu da cam. Hắn mặc bộ âu phục đắt tiền, thắt cà vạt xanh, sơ mi ni lông trắng toát. Mùi nước hoa Ba lê từ người hắn toát ra.

Lúc hắn đứng lên, Văn Bình nhận thấy một chân thẳng đơ. Chàng biết hẳn mạng chân gỗ.

Tuy tàn tật, hắn vẫn có phong cách lâm liệt của một cấp bộ chỉ huy. Hắn nghiêng đầu chào chàng, giọng nhã nhặn :

— Hân hạnh được tiếp ông Z.28.

Văn Bình thản nhiên ngồi xuống ghế sau khi bắt tay thân mật. Dáng điệu chậm rãi, chàng rút Salem ra hút, rồi nói :

— Văn ký thanh, giờ đây mới kiến kỳ hình. Rất sung sướng được gặp ông Simun.

Nụ cười ngạo nghễ đang nở trên môi Simun vụt tắt. Hắn đăm đăm nhìn Văn Bình.

Một phút sau, hắn nhún vai :

— À ra ông Z. 28 cũng biết tên tôi.

Văn Bình cười nụ :